MLADI AUSTRALIJSKI PESNICI

Izbor i prevod sa engleskog
Danijela Kambasković-Sojers

GREJEM MAJLS

PUT U RETROVIZORU, NOĆU

tužan je kao napuštena igračka,
tranzit mu je razvodnjen
bez prava na uzemljenje
osim u *ad hoc* hramovima
cvilećih automobila.
Noću, u retrovizoru, put se
javlja iscepkan
kao politička svađa
prazna kao betonski haustor.
U retrovizoru, noću, put se
nadvija
kao homerska budućnost
i dvosmislenim jezikom proročanstva.
Grabi kroz sadašnjost i predstojeću
prošlost:
točkovi, oklop i bitumen
sa obe strane ogledala.

Grejem Majls (Graeme Miles, 1976) rođen je u Pertu gde je proveo veći deo svog života, osim nekoliko putovanja po Australiji i Evropi. Nakon studija engleske književnosti okrenuo se latinskom i grčkom, i upravo je predao doktorat o jednom grčkom autoru iz drugog i trećeg veka nove ere. Poezija mu se pojavljivala u australijskim književnim časopisima, uključujući *Blue Dog* (Plavi pas), *Blast* (Eksplozija) i *Heat* (Vrelina), a pesme „Put u retrovizoru, noću“ i „Alternativne dnevne svetlosti“ (ova poslednja predstavljena u Poluostrvu – Balkanskom književnom glasniku br. 4) su mu uvrštene u dve antologije najbolje australijske poezije. Prva zbirka, *Svetlucanje (Fosforescence)*, nedavno mu je objavljena u izdanju Fremantle Arts Centre Press. Trenutno radi kao asistent na Katedri za klasične jezike i drevnu istoriju na Univerzitetu u Zapadnoj Australiji (University of Western Australia), a drugu polovinu 2006. godine provešće kao rezidentni pisac u Madrasu, Chennai, India.
gmiles@cyllene.uwa.edu.au

IZIS I OZIRIS

1

Dogurali su kutiju na točkovima na žurku
da vide ko staje unutra.
On nikad ne dobija lutrije, ali nekako zna
da će mu kutija pristajati baš kao
Pepeljugi
cipela. Uglavio se unutra,
a onda je neko zalupio poklopac,
odneo kutiju do vode
i gurnuo je. Plutajući u mirisu soli,
on trne, od stopala
ka svemu ostalom, mada oseća da je još
uvek napaljen
i da mu se nešto piše
ili crta ne bi li napunio mrak koji uzima
njegovo obličje.
Polako, telo mu se raspada
po raznim zemljama. Prsti se kao crvi
guraju
u tlo i zmijulje kroz pustinje.
Nožni prsti mu se kovrdžaju pod noktima
kao puževi. Udovi urastaju u drveće,
kosa bledi u suvu travu,
glavu usisava vrtlog
dok on pokušava da kaže samo još nešto
zatim ga voda nadhrkava, sve do tišine.
Oči su mu se otkotrljale da žive kao
mekušna
bića na grebenu. Jedino mu je kita
nestala bez traga,
možda u ribljem stomaku.

2

Ona gleda naokolo, plovi uz reku
i niz reku, tik pored očiju krokodila.
Prepoznaje njegovo čekanje u njihovom čekanju,
nalazi crve i pustinjske zmije,
stidljive morske anemone. Sklapa
svog muža-zombija kao sećanje
čiji svaki komad pamti svoj nezavisni život.
Ali ipak, na kraju, njegovo telo narasta kao poplava
krv mu pronalazi stare kanale i nove ventile
i cevi u srcu. Osmeh mu je
čudo inžinjerstva. On ima dovoljno snage
da se s njime zatrudni, mada noću u krevetu
škripi tamo gde je popravljan.

ASKEZA

Odustaju. Sunčeva teža je jača od zemljine
i odiže ih iz nevremena
dalje od isparenja tla
što umu daje boje geografske karte.
Zemlja se prostire, beskrajno groblje.
Šikara, niskog prepleta,
drveće visoko i tanko kao sećanje
u povlačenju.
Iznad vazduha, oni plutaju ranjivi kao novorođenčad
dok kosmički zraci prskaju, beli, iza zatvorenih kapaka.
Iznad orbita, oni otkrivaju linije prave
kao opsesivno učenje, što prolaze kroz čistoću
bez mirisa. Oslobođen potrebe za konverzacijom,
jezik, ta duga svađa istorije,
krcka kao so, ali bez vazduha
kroz koji bi se moglo pričati. Reči su im besprekorne
kao razmišljanja o životima nerođenih.